

Con mèo ốm phố núi

Cả năm nay tim anh có dấu hiệu bất thường, thi thoảng lại nhói đau, hện lần lửa mãi đến sáng nay anh mới đi khám tổng quát tại trung tâm chẩn đoán y khoa Hòa Hảo.

Bảy giờ sáng anh đến trước cổng trung tâm, đã muốn tháo lui vì người khám bệnh đông ỏi là đông, dễ chừng đến năm bảy trăm người, khiến con tim anh nhói lên. Đạo này, khi thấy đám đông là con tim anh lại giờ chứng. Thế nhưng trung tâm Hòa Hảo tổ chức rất khoa học, và có nhiều bác sĩ khám bệnh nên đến mười giờ anh đã làm xong xét nghiệm máu, điện tâm đồ, siêu âm bụng, chụp X quang phổi. Anh chỉ còn đợi lấy kết quả xét nghiệm máu rồi trở lại gặp bác sĩ khám bệnh.

Anh muốn thời gian chờ đợi cứ kéo dài, không phải để anh đọc hết mấy tờ báo và quyển tiểu thuyết mới mua, mà anh sợ bác sĩ tuyên án tử hình anh, ví như anh bị nhồi máu cơ tim, nám phổi hay ung thư gan giai đoạn cuối chẳng hạn.

Chính trong lúc hồi hộp đó, anh đã quen con mèo ốm phố núi.

Mở rộng tờ báo, trên ghế đợi, anh đang đọc thì cô gái ngồi bên anh ghé đầu nhìn. Có lẽ nàng chán ngấy nhìn cảnh đầy rẫy bệnh nhân xung quanh và cái màn hình ti vi trước mặt cứ phát đi phát lại đoạn băng quảng cáo một loại

thực phẩm dành cho bệnh nhân sau phẫu thuật.

Anh không nhìn sang, dịch tờ báo về phía nàng. Nàng thản nhiên đọc chung với anh, làm anh ngạc nhiên. Anh trao tờ báo cho nàng, nàng đọc báo chăm chú còn anh chăm chú quan sát nàng. Đôi đôi mắt đẹp của nàng rời chữ nghĩa, anh mở chuyện:

- Em khám bệnh gì?

- Em đau bao tử.

Nàng bỗng nhăn mặt đau đớn, anh cảm nhận cái bao tử nàng vừa cuộn lên, và trái tim anh cũng nhói một cái như có bàn tay to bè bóp chặt.

- Anh sao thế ?

- Tim anh, thi thoảng nó... mất dạy.

Đôi môi hồng thắm của nàng hé rung, trái tim anh bỗng ngoan ngoãn, nó trở lại bình thường và hình như cái bao tử nàng cũng không còn căng phồng.

Nàng từ Pleiku đến. Anh chỉ biết lóang thoáng Pleiku qua một bài thơ câu nhớ câu quên của thi sĩ Vũ Hữu Định. *“Em Pleiku má đỏ môi hồng/ Ở đây buổi chiều quanh năm mùa đông/ Nên mắt em ướt và tóc em ướt/ Da em mềm như mây chiều trong”*.

Anh hy vọng là hết đau bao tử, má nàng sẽ đỏ như ông thi sĩ diễn tả, còn sáng nay nàng chỉ có môi hồng tự nhiên cũng đủ làm anh rung động một tình cảm mơ hồ.

Nàng tên Quỳnh Liên, nhỏ hơn anh đúng một giáp, anh biết được nhờ đọc phiếu khám bệnh của nàng. Ngoài bệnh về bộ phận tiêu hóa, nàng muốn nhân dịp này rà soát lại chức năng của các “cơ quan đoàn thể” trong cái cơ thể mảnh mai của mình.

Vì nàng bối ngỡ, anh tự nguyện đưa nàng đến từng khoa chuyên môn theo chỉ định của bác sĩ.

Khoa đầu tiên anh đưa nàng đến là khoa xét nghiệm máu, nàng không có vẻ

hồi hộp như anh vì nàng tin tưởng mình chỉ đau bao tử và có nếp sống lành mạnh, mỗi chiều đều chơi đánh cầu lông chứ không như anh, không bao giờ chịu thua kém bạn bè về các khoản... hút thuốc lá, uống cà phê, cả bia rượu, và không chơi môn thể thao nào.

Sau khi ở khoa siêu âm bụng ra, anh đưa nàng đến phụ khoa. Ở mấy dãy ghế trước phòng khám phụ khoa, anh thấy toàn mấy bà sồn sồn, chỉ có một đức ông chồng mặt chảy dài vì lo lắng bệnh tình của vợ.

Anh nhìn nàng chăm chú xem nàng có thẹn thùng khi được một người xa lạ đưa đi khám bệnh đàn bà không nhưng nàng không tỏ vẻ gì. Anh đành lên tiếng.

- Sao phải tới đây?

- Khám cho đủ lục phủ ngũ tạng thôi mà.

Nàng nhoẻn cười xóa lo lắng của anh.

- Quỳnh Liên có thấy... tức cười không, khi ở nơi toàn bệnh nhân nữ này, người ta chỉ đi một mình hay với người thân nhất của họ?

Nàng nhăn mũi :

- Cứ coi em như em ruột, anh đưa đi khám không được sao.

Tuy nói thế nhưng má nàng đỏ lên e thẹn, thật đúng là “ Em Pleiku má đỏ môi hồng”, khiến anh ngẩn ngơ.

Nàng ở phòng nội soi bộ phận tiêu hóa bước ra, mặt nhợt nhạt, cúi người về phía trước vì đau đớn. Anh vội bước tới đỡ nàng ngồi xuống ghế. Trên gương mặt xanh xao của nàng như còn đọng nước mắt.

Nàng nhìn anh triu mến, cùng lúc anh xót xa tưởng tượng ngày mai sương mù lãnh đăng trên phố núi, trong gian nhà nhỏ ấm cúng ngọn lửa, khói than củi bay vòng không thoát ra ngoài thơm nhẹ nhàng, có một người thiếu nữ Pleiku mắt ướt sẽ xa anh vĩnh viễn.

Anh để nàng ngồi nghỉ mệt, cầm toa thuốc đi mua cho nàng, dù nàng mấy

lần cúi đầu vào tay anh, anh vẫn không nhận, còn đùa:

- Quỳnh Liên uống thuốc tặng sẽ mau nhẹ bệnh hơn vì có tấm lòng anh gửi theo trong thuốc.

Quỳnh Liên ngoan ngoãn để anh đưa ra bến xe miền Đông, nàng sẽ về Pleiku ngay trong đêm.

Trong cặng tin bến xe, nàng nhai nhỏ nhẻ từng hạt cơm, trông nàng như một con mèo ốm. Con mèo ốm phở nủi sắp trở về với sương mù, anh cũng chỉ là chút sương mù rồi sẽ loãng tan.

Nhìn chiếc xe đồ chất lượng cao có ghế bật cho nàng nằm suốt chặng đường dài rời bến, anh mong sớm tới ngày nàng trở lại Sài Gòn để tái khám bệnh theo lời dặn của bác sĩ, nhưng nếu vì lẽ gì mà nàng không trở lại ...

Con tim anh bỗng nhói một cái, hình như là cái nhói thứ hai từ lúc gặp nàng, nó có vẻ ít giờ chững hơn những ngày trước. Anh cất kỹ toa thuốc điều trị bệnh tim của bác sĩ vào ví, vì anh không có đủ tiền mua thuốc cho cả hai toa.

Trưa hôm sau, anh nhận được điện thoại của nàng báo tin đã về đến nhà bình yên và sẽ đi làm vào buổi chiều. Nàng làm việc ở ngân hàng Việt trong thành phố, cách nhà nàng hai cái dốc dài và một cái dốc ngắn.

Nhà nàng ở trên đầu một dốc dài, có khoảnh vườn đủ rộng để ba má nàng trồng hoa và rau xanh, hoa để đẹp nhà và rau xanh để nuôi bầy thỏ bán thịt và giống, ba má nàng còn có rẫy cà phê ở ngoại ô. Nàng hứa lần gặp tới sẽ mang tặng anh một ký cà phê thật ngon.

Từ đó, nhiều đêm anh nghe chẵn gối trong phòng mình thơm phảng phất mùi cà phê rang vừa chín tới. Mỗi đêm, quãng mười giờ, anh đều gọi điện thoại cho nàng.

Nàng cho anh số điện thoại di động. Anh tưởng tượng nàng quấn kín người trong chăn ấm, khi ngoài vườn cái lạnh len lỏi trong từng gốc hoa, luống rau, làm mờ ô kính cửa; áp điện thoại vào bên má, nàng thỏ thẻ trả lời anh, anh

như nghe được hơi thở ấm áp và thơm tho của thiếu nữ.

Anh về nhà sớm hơn, chẳng bù trước đây có khi theo bạn bè đi chơi qua đêm, anh muốn gọi điện cho nàng vào mỗi mười giờ đêm từ căn phòng nhỏ trên gác xép nhà anh, và anh cũng nằm dài trên giường nhưng không quán chần như nàng, mà chỉ mặc độc cái quần đùi vì trời Sài Gòn quá nóng nực. Con tim anh không thường nhói đau như trước dù anh không uống thuốc mà bác sĩ đã cho toa.

Luôn luôn anh thiếu tiền để mua đủ toa thuốc vì anh cần tiền để mua cạc điện thoại di động, anh còn giảm hút thuốc, mỗi ngày chỉ vài điếu thay vì hơn gói thuốc như trước.

Anh có thể giảm chi tiêu mọi thứ, nếu cần có thể chỉ ăn mỗi ngày một bữa cơm nhưng không thể thiếu cạc điện thoại.

Tình yêu, dù mơ hồ và lãng đãng như sương mù cao nguyên nhưng đã làm con tim anh vui và khỏe hơn từ ngày quen con mèo ốm phố núi.

Anh đợi Quỳnh Liên ở quán cà phê xé cổng trung tâm chẩn đoán y khoa Hòa Hảo. Anh và nàng chia tay tròn một tháng, bảy giờ sáng hôm nay nàng trở lại khám bệnh. Trông nàng rất vui, anh càng vui hơn vì gặp lại nàng thân thuộc chứ không chỉ tưởng tượng qua chuyện trò hằng đêm.

- Em lên cân?

- Vâng, em ăn được nhiều hơn, ngủ ngon hơn, cái bao tử ít hành hạ em hơn trước. Còn anh?

Anh thành thật :

- Tim anh cũng khỏe hơn, chỉ còn hơi hồi hộp mỗi mười giờ đêm.

- Vì sao?

- Vì anh sợ nghe câu ... “thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

- Em cũng không ngủ được nếu chưa được nghe tiếng nói của anh...

Nàng thì thầm, âu yếm nhìn anh khiến anh sung sướng và bối rối.

Vì không phải làm các xét nghiệm, siêu âm nên vào khoảng mười giờ sáng, việc khám bệnh của nàng đã xong.

Anh chiều nàng, đưa nàng đi chơi thảo cầm viên vì ngoài voi, tuy ở cao nguyên gần gũi rừng đại ngàn nhưng nàng chưa hề thấy cọp, sư tử, còn heo rừng thì nàng chỉ thấy từng lát mỏng đã hấp gừng.

Trong bữa cơm trưa, nàng ăn khỏe hơn, không còn dáng mèo ốm liêm láp. Anh tưởng tượng thuốc tây chỉ làm giảm một phần căn bệnh bao tử, chính tình yêu mới làm nàng khỏe mạnh. Lần gặp nhau này, nàng mới thật sự là “Em Pleiku má đỏ môi hồng” như câu thơ của thi sĩ họ Vũ.

Nhưng nàng có yêu anh không, hay nàng đang yêu một người khác?

Trời chuyển mưa, anh và nàng vào một rạp xi nê. Cả hai không để ý chiếu phim gì, nàng cần một chỗ nghỉ trưa trước khi lên xe trở về, và bờ vai của anh là chỗ tựa đầu êm ái cho nàng.

Anh không dám thở mạnh, sợ làm nàng khó ngủ. Giấc ngủ đến với nàng thật dễ dàng, nàng thở đều phả vào má anh làn hơi ấm áp hết sức dễ chịu. Anh cầm tay nàng, mơ màng hít thở mùi hương thiếu nữ, muốn đặt lên trán nàng một nụ hôn thánh thiện nhưng sợ làm nàng thức giấc.

Vào lúc mười giờ đêm ngày thứ mười sáu tính từ ngày nàng về Pleiku, mỗi lần gọi điện thoại anh đều nghe câu nói “thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”, anh nhấn tin thì luôn xuất hiện câu “không gửi được”.

Con tim anh thường xuyên các cơn nhói đau mỗi lần anh giả định các tình huống: nàng ốm nặng, nàng bị tai nạn, nàng mất điện thoại mà không nhớ số điện thoại của anh để báo tin; hay là anh đã làm điều gì khiến nàng giận, chắc chắn là anh không có cử chỉ nào khiếm nhã với nàng, cả lúc nàng tựa đầu vào vai anh ngủ ngon lành, trong lòng anh trào dâng nỗi hoan lạc muốn

hôn lên đôi môi hồng của nàng xiết bao nhưng anh đã kiềm chế.

Mỗi ngày anh gọi cho nàng nhiều lần nhưng không bao giờ nghe giọng nói nhỏ nhẹ, ấm áp của nàng nữa.

Đã mấy lần anh trở lại trung tâm Hòa Hảo, ngồi vào băng ghế mà anh và nàng từng ngồi, anh nhìn từng người chờ khám bệnh ở các khoa mà anh từng đưa nàng đến, hy vọng sẽ bất ngờ nghe nàng gọi tên anh nhưng đều vô vọng.

Anh chỉ còn hy vọng cuối cùng là sẽ được gặp lại nàng vào đúng ngày nàng đến tái khám, anh nhớ bác sĩ cho toa thuốc uống đúng ba mươi ngày.

Ngày thứ ba mươi từ lúc xa nàng, anh đến trung tâm Hòa Hảo rất sớm, ngồi ở quán cà phê nhìn đau đầu từng người bước vào cổng. Đến trưa, anh đi dạo các khoa từ tầng trệt đến tầng bốn.

Nàng hoàn toàn biến mất, không lưu lại dấu vết nào ngoài số cà phê bột đã tặng anh, mà anh cho vào hũ thủy tinh để thỉnh thoảng mở nắp hít thở mùi thơm chứ không pha uống.

Ngày thứ ba mươi mốt, rồi ba mươi hai anh lại đến nơi đã gặp gỡ nàng, quen nàng; trong không khí nhiều người sầu não vì bệnh hoạn đó anh đã bắt gặp tình yêu của mình, nó giúp con tim anh khỏe khoắn hơn, yêu đời hơn; anh lại biết mơ mộng và lãng mạn hơn. Nhưng rồi ... Con tim anh bỗng nhói đau, bây giờ nó thường xuyên nhói đau hơn trước.

Anh quyết định đi đến thành phố của nàng dù anh hoàn toàn xa lạ với nơi này. Anh gửi tiệm cầm đồ chiếc máy vi tính xách tay để lấy tiền làm lộ phí, vật thân thiết và là căn cựa của anh, một nhà văn trẻ mà tim óc vắt ra mấy trăm trang tiểu thuyết chỉ nhận được khoản nhuận bút vài triệu đồng. Ứng trước thêm nhuận bút mấy bài báo, anh lên cao nguyên vào một đêm mưa.

Mưa dầm dề suốt chặng đường dài. Mưa tàn bạo giam chân anh trong bến xe

suốt mấy tiếng đồng hồ, anh gọi một xi rượu, ngồi nhâm nhi lắng nghe tiếng dòng nước đổ xuôi theo con dốc.

Từ ngày quen con mèo ốm đến nay anh mới uống rượu, rượu nồng cháy cổ họng không làm anh ấm áp hơn, mà buồn ảo não vì uống rượu một mình ở nơi chốn bơ vơ lạ lẫm. Phố núi có quá nhiều dốc dài dốc ngắn, anh biết tìm nàng ở trên đầu con dốc nào.

Khi mưa chỉ còn những sợi mỏng mảnh đan xen, anh hỏi đường đến ngân hàng Việt. Đến nơi, anh ngồi uống cà phê trong quán đối diện nơi làm việc của nàng, chờ đợi giờ tan sở, mong tìm lại một bóng hình yêu dấu.

Khi ly cà phê không có hương thơm như hương cà phê nàng đã tặng, mà anh vẫn nghe thoang thoảng hàng đêm, ngội lạnh, nhân viên ngân hàng bắt đầu ra về.

Anh nhấp nhòm, căng mắt nhìn từng gương mặt, từng vóc dáng; anh tiến sang đường để nhìn rõ hơn nhưng đến khi người bảo vệ kéo cổng, anh vẫn không tìm thấy nàng.

Anh nhớ nàng kể nhà nàng cách nơi làm việc hai con dốc dài và một con dốc ngắn. Anh đứng trước ngân hàng Việt, gọi một chiếc xe thô, bảo chở chạy chậm chậm theo con đường về phía tay trái.

Anh đếm các con dốc, nhìn quanh quất hai bên đường tìm ngôi nhà mà anh chưa một lần đến, chỉ hình dung mơ hồ qua chuyện kể của nàng. Anh không phân biệt con dốc nào dài con dốc nào ngắn, anh cũng không nhìn thấy căn nhà gỗ nào có khoảnh vườn nhiều hoa và các luống rau.

Anh bảo người chạy xe thô chạy ngược lại, trong lòng anh trĩu nặng nỗi tuyệt vọng.

- Ông tìm nhà ai?

Anh không đáp lại sự quan tâm của người chạy xe thô, anh ta mà biết anh tìm ngôi nhà phải đi qua hai dốc dài và một dốc ngắn thế nào anh ta cũng

hoảng hốt mời anh xuống xe, vì không dám cho ... một thằng khùng ngồi sau lưng.

Một dốc, hai dốc rồi ba dốc, trên một dốc cao anh đã nhìn thấy căn nhà mà anh linh cảm là nhà nàng, bên cổng nhà có tấm tôn viết nguệch ngoạc “ ở đây có bán thỏ thịt và thỏ giống”.

Anh đẩy cánh cổng khép hờ, run rẩy bước lên thềm nhà. Có tiếng chó sủa rồi một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi xuất hiện. Anh lí nhí hỏi mua thỏ giống.

Chủ nhà vui vẻ dẫn anh đến dãy chuồng thỏ đặt phía sau nhà bếp. Anh nhìn thấy sợi dây phơi treo đầy quần áo, có quần áo thiếu nữ nhưng không thấy màu áo quen thuộc của nàng nhiều đêm nhạt nhòa trong cơn mơ của anh.

Anh mua một cặp thỏ giống không mặc cả, người bán trách anh không mang theo giỏ, ông tặng anh một cái giỏ tre để nhốt thỏ, không quên dùng dây kẽm cột chặt miệng. Đây là cha của nàng? Anh liêu :

-Thưa bác, con thấy bác quen quen, hình như bác là ba cô Quỳnh Liên làm ở ngân hàng Việt?

Vừa trả tiền thừa cho anh, ông vừa hỏi :

- Anh làm chung với con Liên à, bữa đám cưới nó anh có dự không, tôi trông anh cũng quen lắm.

Anh nghe rõ con tim mình nhói mạnh như có ai thụi một quả đấm, giọng anh run run :

- Thế cô Liên đi làm chưa về hả bác?

- Nó xin nghỉ phép đi du lịch với chồng. Biết là con gái lớn phải lấy chồng nhưng trong nhà vắng vẻ quá.

Ba nàng nói đượm buồn, còn anh chỉ muốn mau chóng rời khỏi chốn này.

Khi ra đến cổng, anh thấy cô gái hao hao giống nàng ôm cặp sách vào nhà, anh muốn nhắn gửi mấy lời với cô gái mà anh nghĩ là em nàng nhưng rồi

anh liêu xiêu bỏ đi với cái giỏ nặng trĩu.

Cái dốc nào cũng thật dài, anh thất thểu, rã rời từng bước chân với hai con thỏ giống không biết để làm gì; nhưng anh biết chắc chắn là anh không có lý do để đi tìm nàng nữa, anh chỉ có thể giữ lại mối tình đẹp đẽ và nên thơ cho riêng anh.

Chẳng lẽ mang hai con thỏ về Sài Gòn làm mồi nhậu để kỷ niệm về nàng và mối tình lãng mạn của anh. Ngang một khúc quanh, anh mở dây cột giỏ, bắt từng con thỏ thả vào đám hoa dại ven đường. Trước khi thoát thân, hai con thỏ còn tròn xoe mắt ngoái nhìn anh.

Anh nhớ ánh mắt nàng nhìn anh qua kính xe trong lần chia tay cuối cùng, và tim anh lại nhói đau, lần này nó nhói hai cái liền làm anh muốn quy ngã giữa nơi chốn hoàn toàn xa lạ vì vĩnh viễn nàng đã lìa bỏ anh.

Nha Trang 10/2007

Hồ Việt khuê

Hồ Việt Khuê

Đêm đọi lữ

Ông bà nói trật lất! Lão Sơn cụt lăm bầm, tiếc nuối hàng xà cừ tróc gốc

đánh ùm xuống dòng nước ngầu đỏ chảy xiết.

Mấy năm trước, mưa nguồn cả ngày nước mới đổ về khúc sông La ngang nhà lão. Năm ngoái, mưa nửa ngày nước về mấp mé ranh vườn. Còn năm nay, mưa chừng sôi nổi cơn, nước đã cuộn cuộn nuốt hàng xà cừ sát mép sông. Vợ lão Sơn đang thu dọn đồ đạc, còn đám trẻ đã di tản về nhà ông bà ngoại từ trưa để tránh lũ quét. Màu xanh núi rừng ngày càng hút tầm mắt. Ông bà nói “Ăn của rừng rung rung nước mắt”. Bọn ăn của rừng giàu có vì không vốn bốn lời, chúng tậu nhà tuốt ở Sài Gòn có bao giờ biết mưa rừng lũ quét. Chỉ có đám dân nghèo bám đất bám rừng mới rung rung nước mắt vì thiên nhiên trả thù, vì môi trường sinh thái bị hủy diệt. Ông bà không nói trật lất là gì!

Có tiếng í ới rồi Hòe chui rào sang với bao quần áo trên vai. Lão Sơn đánh trận nửa đời, gửi lại trận mạc một cánh tay Hòe mới tập vác súng. Lão từ rừng ra, còn chú lính địa phương quân Hòe từ phố xá lên vùng kinh tế mới lập nghiệp lại chui vào rừng để đốn củi, hầm than. Lão Sơn quý Hòe vì anh dám nói thẳng với đại diện chính quyền địa phương là con anh ta đói, trong khi chờ khoai sắn cho củ, anh chỉ lượm mót chút củ của rừng. Hòe thách thức lão Sơn cụt chặn bắt những chiếc xe chở gỗ lóng dài ngoằng chạy rầm rập từ rừng ra quốc lộ 1 hằng đêm của bọn đại lâm tặc, chứ bắt tịch thu gánh củi bao than của bọn tiểu lâm tặc như Hòe chỉ thêm mang tiếng... pháp luật không nghiêm minh. Ngày xưa, nếu không có những gốc cây gỗ đường kính hai, ba người ôm phải nối song mây vào dây dù mới căng được chiếc võng thì khối chiến sĩ đã bị bọn tàu gáo quạt tróc đầu.

Lão Sơn cụt đem chuyện những chuyến xe gỗ dài ngoằng hỏi bạn cũ giờ làm lãnh đạo. Bạn cười khẩy. Làm sao giữ nổi rừng trước làn sóng di dân ồ ạt, thôi thì biến rừng thành đồi trà, vườn cà phê, vườn cây ăn trái. Đó cũng là cách giữ độ che phủ cho đất, giữ nguồn cho nước bằng cách thay chiếc áo

xanh cho rừng mà còn tạo ra của cải cho xã hội, đem lại cuộc sống sung túc cho bao người. Về những chuyến xe gỗ dài ngoằng rầm rập hằng đêm, người bạn lãnh đạo thề trên tình đồng đội năm tháng đổ máu chiến trường là hoàn toàn hợp pháp. Chỉ thời gian ngắn, lời thề theo người bạn cũ bay vào... trại giam vì giấy phép cho khai thác một thì bọn họ câu kết khai thác gấp mười. Rừng xanh nào mà còn!

Con tắc kè ló đầu khỏi cây cột ống tre thao láo nhìn hai người đàn ông uống trà trên bộ ván trước hiên, lạnh lùng buông hai tiếng “tắc kè” mà Hòe thường nhại “hết rừng”. Nước vẫn sôi sùng sục ngang khúc sông ôm quanh đất lão Sơn cụt. Vợ lão đang treo chiếc rổ đựng mẹ con bầy gà mới nở lên cây cột giữa nhà, góp chuyện :

- Tại sao người ta chặt cây gỗ cả người ôm rồi trồng lại cây con bằng chiếc đũa, hả ông cụt?
- Chuyện phá rừng nguyên sinh để trồng rừng non, bà phải hỏi mấy thằng Bảy Ruồi.

Lão Sơn cụt tung tưng. Bảy Ruồi là tên chung mà lão đặt cho bọn phá rừng. Từ anh Ba anh Bảy đến thằng Mỹ, thằng Pháp lão đều gọi chung là Bảy Ruồi để khỏi méch lòng vì cha mẹ có để đứa con nào chỉ có nửa người đầu mà đặt là Ruồi. Hòe xía:

- Thằng Bảy Ruồi - phó - chủ - tịch mới ra tù hôm qua.

Bọn phá rừng nổi tiếng ở quê lão mà báo chí gọi là “phá rừng vô địch quốc gia” bị kêu án mỗi thằng hai mươi năm tù, mới thụ án sáu, bảy năm đã được đặc xá về với vợ con; có thằng về chỉ còn con vì vợ đã ôm của ăn của rừng đi lấy chồng khác. Trường hợp này coi chừng ông bà nói đúng là “ăn của rừng rung rung nước mắt”, à ta!

- Vợ chồng thằng Bảy Ruồi - giám - đốc ra tòa ly dị rồi ...

Bà Sơn cụt ghé ngồi bên chồng, uống một tách trà cho thấm giọng mới

thông tin sốt dẻo, sau khi cột chặt miệng cái bao nhét đầy những thứ giá trị nhất. Năm nào cũng chạy lũ nên bà có thừa kinh nghiệm chọn cái gì, bỏ cái gì mà không tiếc rẻ nếu lũ có quét cả nhà đổ xuống sông. Thằng Hòe hào hứng hưởng ứng ngay.

- Thằng Bảy Ruồi - giám - đốc không thuộc câu ca dao: “Ai ơi nên lấy thợ cưa /Cưa qua cưa lại... dãi đưa lòng thông”.

Chuyện phu nhân Bảy Ruồi - giám - đốc ngoại tình với thằng thợ mộc to con, đẹp trai thì làng trên xóm dưới đều biết. Nguyên nhân là Bảy Ruồi - giám - đốc tha về nhà nhiều gỗ quý để thuê thợ đóng đồ mộc. Thợ ăn ở ngay trong nhà tháng này qua tháng khác. Một lần đi rừng về, Bảy Ruồi - giám - đốc thấy thằng thợ mộc nó “đóng” luôn con vợ mình. Nhiều người ác khẩu còn lu loa là thằng thợ mộc chuyên mặc quần đùi ống rộng đứng trên thang cao uốn bụng ra khiêu khích, rồi nhờ phu nhân Bảy Ruồi - giám - đốc chồm lên đưa cây búa cây đinh. Lão Sơn cụt thoáng nao núng, trường hợp này cũng là “ăn của rừng rung rung nước mắt” chẳng?

Con tắc kè lại buông hai tiếng “hết rừng!”. Tiếng nước chảy xiết nghe mạnh hơn, gấp gấp hơn rồi có tiếng ào ào của hàng xà cừ tróc gốc đổ ập vào dòng nước hung hãn. Chạy mau! Lão Sơn cụt hô lớn như hô xung phong vào trận. Cả ba ngời thở dốc bên vệ đường liên xã cao hơn bờ sông cả chục mét.

Ngoái nhìn phía dòng sông, lão Sơn cụt chửi đổng:

- Mẹ nó chó thay màu xanh cho rừng. Bọn lâm tặc cầm bút nguy hiểm gấp ngàn lần lâm tặc cầm cưa. Chi quân lâm tặc trên bàn giấy mới chủ trương như vậy. Rể cây cà phê, cây trà, cây ăn trái thì làm sao giữ đất giữ nước bằng rể cây rừng cổ thụ. Ông bà phải nói là... thằng ăn của rừng, thằng rung rung nước mắt!

Hồ Việt Khuê

Tình yêu thiếu phụ

Tổ máy phát điện số một chuẩn bị vận hành. Một bộ phận công nhân và thiết bị cơ giới đã chuyển đến công trình thủy điện mới. Thóc đâu, bồ câu đó.

Nhiều hàng quán đã dọn đi theo chân công nhân.

Mười ngày nửa tháng nữa quán Ngọc Anh cũng dọn đi nên chủ quán không sửa sang, mặc quán xá xập xệ, nền tráng xi măng vỡ từng mảng, mái tranh bị gió tốc thay vào là một tấm tăng nhựa xám xịt bịt khoảng trời u ám màu chì.

Xuống ca, mấy kỹ sư trẻ rủ nhau đi loanh quanh. Chốn hoang dã từ ngày xây dựng nhà máy trở nên nhộn nhịp, đầu tiên là dân quanh vùng đổ về mua bán cho công nhân, rồi họ hàng của công nhân từ các miền quê hội tụ, vài quán lá mọc lên: quán cà phê, quán cháo lòng, hàng rau cải, một thớt thịt heo, quán nhậu. Bẵng vài ngày không rời công trường, đã nghe có chợ, chuyện bình thường vì có người ở ắt có chợ. nơi heo hút chưa đặt tên nên cứ theo vị trí mà gọi chợ ngã Ba thủy điện.

Chợ ngã Ba thủy điện nườm nượp khách, khi một dãy hàng quán bán bia rượu có nữ tiếp viên áp má kề môi mọc dọc theo con đường dẫn vào đội thi công số Năm. Đội ngũ công nhân, kỹ sư, bọn phá rừng, bọn buôn gỗ cả mấy ngàn người được các cô gái trẻ phục vụ tận tình. đám trai già xa vợ lâu ngày,

đám trai trẻ thích khám phá hơi hướm lạ có thêm khoản chi tiêu mới. Giữa chốn đầu hiu, sớm mai và thắm chiều sương mù ẩm ướt chần gối, chữ nghĩa trở nên vô vị, Sơn vút đồng sách tha về mỗi lần có dịp ra thị trấn Blao, cùng đám kỹ sư trẻ vui thú với các cô gái trôi dạt làm cái nghề có tự cổ xưa mỗi lần xuống ca. Cũng có lúc chán chường, Sơn ghì siết cô gái muốn trút tất cả nỗi bức dọc, giận dữ vào người cô rồi không đến quán bia nữa. nhưng vài ngày sau anh lại tìm cô để có nơi trút phiền muộn. Đã hai năm rồi mà Sơn chưa đủ can đảm trở về thăm người thiếu phụ đang sống cùng đứa con gái lên sáu ở thành phố bên kia ngọn núi, dù lòng anh đau đáu nỗi nhớ nhung. Anh cũng không viết thư cho nàng.

Quen chân, cả bọn đến con đường sung sướng dẫn vào đội thi công số Năm. Bọn kỹ sư trẻ đặt tên con đường nhiều gái làm tiền là con đường sung sướng. Quán bọn Sơn thường ngồi chỉ còn cái nền nhăm nhở, bề bọn vật dụng phế thải, con bò câu của anh đã bay tìm thóc. May quán còn bé Ngọc Anh.

Mãi cụng ly cùng bạn và các cô gái, chốc sau Sơn mới chăm chú nhìn cái võng vãi ni-lông treo góc nhà thì thoảng lay động, có vẻ như người nằm trong võng cựa mình. Anh rời bàn đến vịn sợi dây dù cột võng, thấy Ngọc Anh nhấp nháy mắt, bé gái chừng sáu tuổi có đôi mắt đen tròn với hàng mi cong dài đẹp và buồn. Anh lặng lẽ trước khuôn mặt thiên thần của Ngọc Anh và chợt nhớ khuôn mặt bé Thảo Nguyên xa cách. Ngọc Anh nhấp mắt lia lịa và đột nhiên mở to, nhìn anh he hé môi cười. Anh cúi xuống xốc bé lên, bé không phản đối, anh vác bé lên vai rời quán, bỏ lại lũ bạn và đám gái hứng tình đang động cốn. Mẹ của bé đang nằm trong vòng tay một người bạn anh, nhòai người nhìn anh khuyến khích.

Hơn chín giờ sáng mà mặt trời còn núp trong cánh rừng phòng hộ, đằng sau vạt rừng cháy nhăm nhở. Cùng với làn sóng di dân ồ ạt, một phần rừng

phòng hộ biến mất như có phép lạ, mọi người tha hồ lấy gỗ, chiếm đất làm nương rẫy trong sự bất lực của lực lượng bảo vệ. Hai chú cháu theo con đường thoai thoải dẫn xuống hồ nước. Mặt hồ phẳng, nhìn xa không phân biệt mặt nước và sương mù. Bé chạy một quãng lại dừng chờ anh, nhìn bé hái cánh hoa dại vàng rực bên đường, lòng anh thanh thản lạ lùng. Dễ chừng lâu lắm rồi anh mới có một sớm mai bình yên.

Ngược dốc, từ phía hồ lên, anh gặp gã chuyên gia nước ngoài mắt một mí àch công cô vợ trẻ. cô vợ cười nắc nẻ trên lưng gã, có lẽ gã muốn chứng minh già mà dẻo dai chăng? Gã dừng lại, chào anh thân thiện bằng một tràng líu lo như tiếng chim. Chuyện gã chuyên gia năm mươi cưới cô gái hai mươi một thời gian là đề tài bàn tán của mọi người trên công trường. Gã làm đám cưới hân hoan, mời đại diện công ty, đồng nghiệp và đăng gái dự tiệc ở nhà hàng ngoài Blao. Nghe đâu gã thương yêu chiều chuộng cô vợ trẻ lắm, như một người cha. Cô là một trong mấy cô gái đẹp của con đường sung sướng. Anh nằm ngửa mặt trên đám cỏ nuột nà, Ngọc Anh chán hái hoa đến ngồi bên anh. Anh vờ ngủ, mặc bé nghịch ngợm phủ hoa lên mặt anh, những cánh hoa mịn màng và thơm dịu dàng. Bé lay vai anh:

- Chú ơi, ba cháu đâu không thấy?

Anh kéo bé nằm kê đầu lên cánh tay mình, hai chú cháu nhìn bầu trời đã ấm áp hơn vì mặt trời vừa trèo qua khỏi cánh rừng.

- Sao cháu không hỏi mẹ?

- Mẹ nói hồi ở nhà ngoại, có lần mẹ tắm sông sau nhà, nước sông làm mẹ ngứa rồi đẻ cháu.

- Thế thì mẹ nói đúng rồi.

- Cháu tin mẹ, nhưng mấy dì ở quán nói mẹ lấy trai, bị bỏ, nên cháu không có ba.

Anh ôm choàng bé, muốn bạt tai mấy con ngựa cái làm hoen ố tâm hồn thơ

dại. Anh nhớ bé Thảo Nguyên, con của người thiếu phụ ở bên kia núi. trẻ con thành phố ít tin chuyện thần tiên hơn trẻ con sống nơi heo hút núi rừng. Thảo Nguyên từng thỏ thẻ với anh là bé ghét ba lắm dù không biết ba là ai. Lúc đó, anh đã ôm Thảo Nguyên vào lòng, suýt hỏi bé là có cho anh được làm ba bé không.

Anh không giấu giếm tình yêu của mình đối với người thiếu phụ. Nàng lớn hơn anh năm tuổi và có một đứa con. Đó là bức tường thành ngăn cản hai con người đến với nhau hay sao? Chị ruột anh là bạn thân của nàng lại là người phản đối quyết liệt nhất trong gia đình. Lý do phản đối của chị thật mù mờ, một kỹ sư trẻ không được phép cưới một phụ nữ hư hỏng làm vợ. Chị đã có lời lẽ xúc phạm nặng nề đối với nàng, từ đó nàng lánh mặt anh. Bao lần không được gặp, anh tìm đến ngôi trường nàng dạy học. Sợ anh làm phiền, nàng cho anh một cái hẹn.

Đêm đó, trên bãi biển nhợt nhạt một vầng trăng, anh cầu hôn nàng. Nàng không trả lời, chỉ cầm tay anh khóc cho đến lúc chia tay. Anh rời thành phố ngay trong đêm. Khi chiếc xe khách buông hồi còi dài làm vỡ vụn sương đêm, anh nghe tim mình quặn thắt, nhưng nhớ ra đã quên mang cho bé Thảo Nguyên mấy quyển truyện tranh đã hứa.

Anh mất mẹ rất sớm nên anh vô cùng thương yêu những đứa bé bất hạnh như Thảo Nguyên. rồi một tình yêu đậm thắm và dịu dàng đã xâm chiếm tâm hồn anh, và anh đã được đáp lại bằng tình yêu của một người tình, có khi còn là một người mẹ. Anh bắt lực khi nàng đau đớn trúng thương vì những lời lẽ mạt sát ác độc của chính người thân của anh. Anh chạy trốn. Hai chú cháu vượt dốc về nhà, bé gái nũng nịu kêu mỗi chân. Anh cõng bé trên lưng, nhớ lần cõng Thảo Nguyên qua cây cầu khi trong một lần anh đưa nàng và con đi chơi miệt quê. Anh thấy ánh mắt nàng sáng long lanh lạ thường, nhìn anh ấm áp yêu thương và hạnh phúc. Ánh mắt ấy đã sưởi ấm

lòng anh hai năm xa nàng, trong bao đêm mưa rừng gió núi gào rú trên đại ngàn và bao đêm vụn giấy lá tả của những tờ thư không gửi.

Đám bạn anh đã tan cuộc vui, khi anh trả con lại, người thiếu phụ chủ quán nhìn anh biết ơn.

- Cám ơn anh đã đưa bé Ngọc Anh đi dạo. Mỗi lần quán có khách, em phải bắt con bé lên võng ngủ để nó khỏi thấy cảnh ôm ấp.

Câu nói của người thiếu phụ làm anh muốn khóc.

Anh bắt kịp vợ chồng gã chuyên gia mang theo hàng hóa linh kinh ở đầu dốc rẽ vào khu nhà tiền chế, trông họ thật hạnh phúc. Anh sai nhanh bước, hy vọng gặp được họ trước khi họ vào nhà. anh muốn bắt tay gã nước ngoài để chúc mừng tình yêu của anh ta. anh ta hạnh phúc vì đã can đảm đến với người mình chọn.

Nguồn: Báo Lao Động

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 12 tháng 5 năm 2009